
Urkokken

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Urkokken

4

Urkokken

Urkokken

Urkokken

Af Kaj Munk

Nat,d.10.10.37[1]

*”Jeg ved en Lærkerede,
jeg siger ikke mer.”*

Al respekt, kære Harald Bergstedt! men *jeg* ved en Urfuglbakke, og siger heller ikke mere; ogsaa den findes paa en Hede, etsteds, hvor heldigvis ingen ser. Den har haft den Lykke, at den fortrinlige Mand, der ejer den og har ejet den længe, ikke er synderlig ”driftig”. Ellers havde Traktoren med sine Djæвлеkløer naturligvis for længe siden rumsteret der, og i Stedet for et Stykke eventyrlig Rigdom af blussende og blaanende og sortnende Bær, nikkende Lyngtoppe i violet og falmetgrønt, raslende Bævreasp i silkegult, ikke et Farveorgie, men en Farvefornemhed, der ikke kan nøjes med mindre end den blaa Himmel at afslutte sig i, havde der ligget en kullet og stenet Mark med Rugstraa, der stod og skammede sig ensomme og tyndlivede og vantrevne over at være jaget hen, hvor de intet har at gøre. Æ Urfowlbakk er ens virkelige Navn; det maa være dens overdaadige Bærrigdom og dens stolte, frie Beliggenhed, der har gjort den til Gurre for Hedens Kong Valdemar. Her kan han mellem hver Mundfuld skue ud over sit Rige, sikre sig, at ingen Fjende uset nærmer sig, maale, hvor mange Kilometer hans Vingekast skal bærer ham, naar Freden forstyrres, og bag hvilken skjulende Bakkekam han skal nedlade sig i det andet eller tredie Sogn.

Ploven har skaaret sig op ad Bakkedraget Toppen saa nær, at mens den ene Side af det stadig er frodig Hede, er den andet nu dyrket Jord. Denne flade høje Mark med Udsigt viden om og den skærmende Lyng helt op ad sig er blevet Konsistorialraadernes Dansesplads. Mangen Decembormorgen i det slæbende Gry er jeg aget derud i Ford'en, har sat den i laveste Gear og ladet den harke sig opad mod Himlen, til vi omsider er naaet derop og standser midt mellem Stormægtighederne i Færd med at lytte til Kaptajn Jespersen. Og hvilken Morgengymnastik! Den balancerer ikke mellem det latterlige og det ophøjede, men veksler uafbrudt derimellem. Disse sky Fugle, der flygter for et Menneske i mindst 150 Alens Afstand, kender ikke til Frygt for en Bil. Kun 10 Alen fra mig er en halv Snes af disse Mørkets Aander i Færd med at hilse Dagen med Skinfægtning, Skrabud, Halespredning, Vingetrædning, Halestrækning, Hop, Tilløb og Sidelændsflugt. Saa kommer nye Haner strygende til, løbende eller i lav Flyven, inde fra Heden, med, Rimen glitrende perlemorsprægtigt over Lyren og de spilede Svingfjer. Henved en Time kan Skuespil vare.

Saa forsvinder de en for en eller i smaa Klubber. Tilbage sidder en eneste gammel Fyrste, 25 Alen fra mig, lige i Hedeskellet, Kamstriben over Øjet gløder mod de mørke Lyngris og den hvide Rim, saa rød som Vintersolen i sin Opgang, den, der nu anes over Bakken til den anden Side. Jeg husker, jeg gik for et Par Aar siden netop saadan en Rimfrostmorgen op over æ Urfowlbakk sammen med en Bonde herudefra. Skønt jeg plejer at dy mig, brød det dog ud af mig: ”Hvor er her smukt herude!” ”De ka a nu ett se”, svarede Manden ærligt. - Men Urhanen, der sidder hist og skuer ud - mangel Gang er større Samhu mellem Dyr og Mennesker end mellem Menneske og Menneske.

Og tænk nu, i Torsdags, i det dejlige Efteraarsvejr, da jeg kom gaaende med Hunden efter Agerhøns - hvorfor holdt han pludselig? 16 af hans Kammerater var strøget af i Tide, og jeg regnede selvfølgelig med, at der ikke var fler, og saa pludselig steg han, den gamle, kun 40 Alen fra mig. De skulde se ham hænge herhjemme paa Præstegaardsmuren, med de laadne Ben og den tunge Lyre opad, Vingerne spilede som til Flugt! hvilket Syn!

Kaj Munk.